

KIMMO KIEKSI

Olen Kimmo Kieksi, 43-vuotias pappi Oulusta. Olen valmistunut Helsingin Yliopistosta pääaineena Uuden Testamentin eksegetiikka. Opintoihin on sisältynyt myös kasvatustieteitä, historiaa, filosofiaa ja viestintää.

Olen ollut pappina 12 vuotta ja tällä hetkellä Karjasillan seurakunnassa aluekappalaisena. Vastuullani on kahden Oulun kaupungin suuralueen seurakunnallisen työn kehittäminen yhdessä moniammatillisen työntekijätiimin kanssa. Olen lisäksi seurakunnan lähetysteologi ja viestintäpappi sekä vastaan seurakunnan aikuistyöstä.

Lapsuuden ja nuoruuden olen kasvanut Sallassa, luonnon ja erämaiden keskellä. Toki Sallassa on paljon muutakin kuin pelkkää erämaata. Siellä on lappilaisittain isolla sydämellä ja avoimella mielellä eläviä, luovia ja yritteliäitä ihmisiä, historiaa, kansainvälistä meininkiä ja paljon monipolvista lappilaista kulttuuria.

Tykkään vaeltaa luonnossa. Talvella se onnistuu lasketellen ja lumikenkäillen. Kuntosali, uinti ja pyöräily ovat lähes päivittäisiä harrastuksia. Näiden lisäksi kaupunkiviljely, historialliset romaanit, teologia, elokuvat, matkustelu, erilaiset kulttuuritapahtumat, hyvät keskustelut ja hyvä ruoka ovat lähellä sydäntä.

Seurakuntatyön lisäksi minulla on kymmenen vuoden työkokemus Helsingistä yhteiskunnan muilla aloilla, opettamisesta, viestinnästä, urheilusta, kasvatustyöstä ja kansainvälisistä tehtävistä. Nämä ovat antaneet kokemuksia erilaisista työyhteisöistä ja -kulttuureista, verkosto-osaamisesta, hallinto- ja viestintätehtävistä sekä kasvattaneet päätöksentekoon, vuoropuheluun ja kuunteluun.

En kuulu mihinkään herätysliikkeeseen. Tädin, sukulaisten ja silloisten seurakunnan työntekijöiden kautta nuoruudessa tutuimmiksi ovat tulleet körttiläisyys, lestadiolaisuus ja Kansanlähetys.

Sallasta olen omaksunut jo pyhäkoulupoikana ja seurakuntanuorena lappilaisen mentaliteetin. Minulle se tarkoittaa kiinnostusta kaikenlaisia ihmisiä kohtaan. Erämaa on opettanut, että kukaan ei selviä maailmassa yksin. Siksi on hyvä tervehtiä sitä tuntematontakin. Toisten kohtaaminen opettaa aina jotakin. Ihmisestä tulee ihminen toiselle vasta kun hänet kohdataan ja otetaan vastaan.

Ajattelen, että tässä heijastuu jotain siitä, mitä me kirkossa kutsumme armoksi. Armo on enemmän kuin suvaitsevaisuus. Armo on sitä, että hyväksyn erilaisen ihmisen, ilman ennakkovaatimuksia tai teeskentelyä, sellaisena kuin hän on – Jumalalle arvokkaana. Tällaista armoa voi oppia vain kun on tullut itse hyväksytyksi ja armahdetuksi. Se luo maaperän Jumalan kohtaamiselle. Seurakunta elää armosta, siksi siellä ei tule olla pääsyvaatimuksia, vaan sinne voi tulla sellaisena kuin on.

Toiseksi lappilainen mentaliteetti tarkoittaa minulle sitä, että sen minkä teen, pyrin tekemään sydämellä ja parhaan kykyni mukaan, olipa kyseessä työtehtävä, tutun tai tuntemattoman auttaminen arjen tilanteissa. Jumalan palveleminen ja lähimmäisen rakkaus tulee todeksi käytännön tekoina ja kohtaamisina.

Kirkko elää ja näkyy vahvasti ihmisten arjessa ja elämäntilanteissa. Kemin seurakunta on merkittävä paikallisesti. Seurakunnan voimavara on sen osaavissa työntekijöissä ja seurakuntalaisissa, jotka tekevät työtään, palvelevat ja auttavat ihmisiä uskon vuoksi.

Nykypäivänä kirkkoa haastetaan paljon ja mielikuva kirkosta estää monia kokemasta sitä tärkeänä. Tämä käsitys leimaa myös kristinuskoa. Kuitenkin monet arvot, jotka ovat elämässä tärkeitä, ovat samoja, joista kristinusko rakentuu. Ongelmana on usein, että emme ole osanneet kertoa näistä arvoista ymmärrettävästi ja ihmisten kokemuksista käsin. Tilausta kirkon ydinsanomalle ja työlle on kuitenkin edelleen.

Tapoja kertoa evankeliumia on monia, mutta jotta tämä olisi mahdollista, on välillä hyvä avata ovia, tuulettaa ajatuksia, oppia perinteistä, kohdata, kutsua ja tarvita ihmisiä. On tärkeää, että viesti kuuluu ja sen voi ymmärtää.

Minua on luonnehdittu aikaansaavaksi, eteenpäin katsovaksi, innovatiiviseksi ja helposti lähestyttäväksi. Pappina ja kirkkoherrana haluan olla läsnä ja kohdattavissa siellä missä seurakuntakin eli ihmiset ovat – kotona, työpaikan taukokuoneessa, perhetilaisuuksissa, kahviloissa, urheilu- ja kulttuuritapahtumissa. Kemissä mahdollisuuksia kohtaamiin on papille paljon. Kohtaamisten kautta on hyvä mahdollisuus kutsua ihmisiä piipahtamaan kirkkoon.

Kirkkoherrana luotan, että seurakunnalla on tulevaisuudessakin tärkeä paikka kemiläisten arjessa ja juhlassa. Uskon, että seurakunta voi olemassaolollaan ja sanomallaan olla rikastuttamassa myös Kemin kaupunkikulttuuria ja luoda uudenlaista yhteisöllisyyttä kokoamalla monen ikäisiä. Kaupunkiviljely, hölkkäkirkko, kirkkohetki latukahvilassa, kansainväliset vierailut, näyttelyt, konsertit ja laulutilaisuudet puistossa, jouluhartaudet työpaikoilla, alfakurssit kuntosalilla, eri-ikäisten yhteiset synttärijuhlat, ulkoilmaelokuva, valon messu kaamoksena ovat joitakin esimerkkejä siitä kuinka elävä kaupunkikulttuuri ja kristillinen perinne voivat yhdistyä hienolla tavalla.